

İçimi Silkelesem

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Eylül 2018

Zaman aşındırdı tüm yalanlarımı: üstü örtülü bir elem içimdeki dize başları.

Şiirler aşırıyorum ölümlerden aslında konuştuğum ruhlarına şiirler yazıyorum belki de inandığım en büyük yalan, şiir yazdığım.

Beyitlerin gücündeyim içimdeki İlahi Sevdamı yere göğe sığdıramadığım ve Allah rızası için sevdiğim her güzel insan belki de kendine tapan bir münafıkla her keşiştiğinde yolum, başımı kesmeliydim deyip sonramı ve sonrasını lav ettiğim.

Öncemle barışık olduğum mu yalan?

Ya da bir sonram olmadığı.

Kuytuların gizeminde ben bir tohumum ve her gece içimden fıskıran o deli dolu çiçekler aslında bir gecelik her biri: sabaha kuruttuğum içimdeki derya az sonramı tescil eden ve ben isyanlarımı öldürüp beni bağrına basarken yüce Yaratan biliyorum ki; çaresizlikten yazıyorum ben de tıpkı Didem Madak gibi.

İçimdeki kibri öldürelili çok oldu yine de kinaye yoluyla kibirli addedilen bir sefilim ben: en çok aşka inanan ve İlahi Aşkın coşkısına adım adım nail olan.

Sözcüklerin esiriyim oysaki bendim onları bu güne kadar kendine esir eden.

Alıntılar var yüreğimi dağılayan.

Bir of çeksem yıkılacak dağlar var aslında anbean üstüme yığılan nice kaya parçası ve ben tabiatın doğasına bile karşıyım aslında fitratımda hep bir yenilgi hep bir yanılgı.

Üzünçlerin kelimasına esir düştüm madem ve mademki çatık kaşlarımda sallandırdığım mazim düşmüyor yakamdan...

Yaş'lanıyorum.

Zaman daralıyor.

Yas'lanıyorum.

Yaslandıklarına arzuhalimi sunuyorum sonra çekiliyorum huzurundan ve Allah rızası için sevdiğim insanlardan bana dönen o esinti yok mu...

Bazen cefanın yükü aslında sefamı sürdürdüğümü düşünenlere biat içimde çöreklenen o yine vazgeçilmez beşinci mevsimim hani nerede ise beni benle yaşatan bir hüsrana yenik düştüğümün de garantisi. Gel de anlat şimdi.

Belki de bir Ah'lar Ağacı var içimde yine Didem Madak'tan miras: aslımı çözemediğim aslımı inkar edip aslıma dönük yüzümde asılı kaldığım belki de o mermer mezar taşı üstüne şiirler dokumak istediğim ve mezarıma çiçek yerine şiir getirmelerini isteyeceğim vasiyetimi yazacağım bin şiir sonrası.

Güçlü bir el silkeledi beni sonra
Sanırım Tanrı'nın eliydi.
Sayamadım kaç ah döküldü dallarımdan.
Binlerce yeşil gözü olan bir zeytin ağacı gibi,
Çok şey görmüşüm gibi,
Ve çok şey geçmiş gibi başımdan,
Ah...dedim sonra
Ah!
İç ses, diye söylendim
Çocukken şöyle dua ederdim Tanrı'ya:
Tanrım bana hiç erimeyen,
Kırmızı bir bonbon şekeri yolla.
Eski tül perdelerden gelinlik biçerdik
Kardeşimle kendimize durmadan,
Olmayan çayları,
Olmayan fincanlardan içerdik.
Olmayan kapıları açardık,
Olmayan ziller çaldığında.
Siyah papyonlu olurdu mutlaka
Resim defterimizdeki damat.
Yedi günde yarattığımız dünya
Mutlu olurduk pastel koksa.
Ve şimdi şöyle dua ediyorum Tanrı'ya:
Olanlar oldu tanrım
Bütün bu olanların ağırlığından beni kolla!
(Didem Madak)

Öfkemi sabit kıldığım bir akşamüstü.

Gecemde taklalar atan baykuşlar.

Günümü çalan bayat arylar.

Aklımı yitirdiğime delalet aslında her yazdığım şiir.

Yazmayı maharet bilip sanki muaf tutulduklarına inat ben düşmüşken aşkın peşi sıra...

Neyi sevdiğim ve kimi mi?

Kimleri kimsesi var mı yok mu peki hele ki sevgiyi maruzat belleyip varlığına atıfta bulunduğum...

Ve içimi silkelesem hangi cümleleri azat edeceğim ya ben ne zaman azat edileceğim?

Tüy sıklet imgeler fısıldarlarken kendi aralarında ben müneccim gibi tek tek anlamlandırıyorum içimdeki alt yapıyı ve her nasılsa kat mülkiyeti olmayan bir bir bina gibi yeniden dönüşüyorum: kâh şiir oluyorum, şaibeli; kâh hikâyeler örüyorum kuş kondurduğumu sanıp başımı kendi ellerimle okşarken.

Kuzguna madem güzel gözükyor yavrusu, deyip içime içime sokuyorum onca özneyi ve özene bezene yazdıklarına bir bakıp bir güldüğüm aslında ağlayacağımın da ayak sesi iken peşinen gülücüklerin çağladığı yüzüm.

Her şey karman çorman oysa.

Hayatım bir tefrika ve ben de sır kâtibiyim içimdeki Sultan'ın: belki de Sağır Sultan tarafından lanete uğratıldığım o çok sesli iç dünyam.

Bazen cafcıflı gözüken bazen hicabın izdüşümü belki kekremsi bir yalnızlık belki de yaşama sevincinin sönüşü ansızın.

Belki'lerin toplamında elde edemediğim net bir sonuç yine irkilerek uyandığım her satır başı, ben kıyameti kollarken içimdeki o penceresi olmayan kara kutu.

Yine içimin nidalarının konduğu bir bant kaydı.

Yine derlediğim türkülerin asla çalmayacağı bir radyo.

Belki de ani bir refleks kondurduğum her cümleyi kendime mal edip kendimi de edebiyata mal etmişken: geniş açılımlı bir düşünce ama asla kibir değil asla da yalan.

Sadece düşünce ürünü.

Hayatımın düşsüz geçmeyen neredeyse tamamında beni yaşama bağlayan da tek öngörü.

Mağlup geldiğim her ne ise aslında kim olduğumun sorgusunda sadece kendime yüklediğim ve demir aldığım o sonsuzlukta sonlanmayı dilediğim zaman zaman.